

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Karla Šimky a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobkyně: **I. D.**, zastoupené JUDr. Jaroslavem Janečkem, advokátem se sídlem Starodubečská 158/41, 107 00 Praha 10 - Dubeč, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí ze dne 10. 5. 2006, č. j. OAM-372/LE-BE03-BE01-2006, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2006, č. j. 46 Az 19/2006 - 15,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna ustanoveného advokáta JUDr. Jaroslava Janečka **s e u r č u j e** částkou 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 10. 5. 2006 zamítl žalovaný žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobkyně namítala zejména, že žalovaný pochybil, pokud založil své rozhodnutí na tom, že žalobkyně požádala o azyl s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění: žalobkyně se totiž proti rozhodnutí o správním vyhoštění odvolala, a v důsledku toho byla ihned propuštěna ze zařízení pro zajištění cizinců. Krom toho měla žalobkyně při zajištění cizineckou policií již sbaleno a chtěla odjet žádat o azyl. Krajský soud v Praze žalobním tvrzením nepřisvědčil a zamítl žalobu rozsudkem ze dne 22. 6. 2006.

Žalobkyně brojila proti rozsudku blanketní kasační stížností, v níž požádala o ustanovení advokáta. Ustanovený advokát pak jménem žalobkyně – poté, co zdůraznil, že žalobkyně sama vyhledala orgány státní moci ČR, a to ve věci svého zdejšího pobytu - namítl, že neudělením politického azylu je žalobkyně vystavena perzekuci a trestnímu stíhání, neboť žádný ze států bývalého SSSR není hodnocen jako bezpečná země. Žalobkyně není kriminální osobou, žila v ČR řádně a spoléhala se na pomoc zdejších občanů. Je právním laikem, k čemuž soud nepřihlédl a řídil se státně politickou doktrínou vůči občanům bývalého SSSR – azyl za žádných okolností neudělit. Kromě toho žalobkyně podotkla, že i její původní kasační stížnost byla projednatelná.

Nejvyšší správní soud nemohl o kasační stížnosti věcně jednat a odmítl ji z těchto důvodů:

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Právě tyto posledně uvedené nové důvody, a žádné jiné, obsahuje kasační stížnost žalobkyně. V žalobě žalobkyně poukazovala na okolnosti svého správního vyhoštění a zdůrazňovala, že o azyl by byla požádala, i kdyby jí vyhoštění nebylo uděleno; domnívala se proto, že správní orgán pochybil, pokud zamítnutí její žádosti o udělení azylu odůvodnil tím, že se žalobkyně chtěla žádostí vyhnout správnímu vyhoštění. V kasační stížnosti naproti tomu argumentuje žalobkyně jednak tím, že Ukrajina není bezpečnou zemí a že by jí tam hrozilo pronásledování a trestní stíhání, jednak tím, že je právním laikem, na území ČR žije řádně a nedopouští se zde trestné činnosti. Tyto námitky se však nijak nepřekrývají s tím, co žalobkyně uvedla v žalobě, a čím byl tedy vymezen rámec přezkumu u krajského soudu; již pojmově tedy žalobkyně nemůže krajskému soudu vytýkat nesprávný náhled na otázky, které mu vůbec nepředložila k posouzení. K tomu se dodává, že námitky obsažené v kasační stížnosti by nemohly být věcně přezkoumány též z toho důvodu, že zcela míjejí podstatu správního rozhodnutí, a tedy i předmět řízení před krajským soudem: tím byla otázka, zda se žalobkyně skutečně chtěla vyhnout hrozícímu správnímu vyhoštění, nikoli úroveň dodržování lidských práv na Ukrajině ani způsob života žalobkyně v ČR.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl podle § 37 odst. 5 ve spojení s § 106 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Zástupci, který byl žalobkyni ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu). Soud proto přiznal ustanovenému zástupci v souladu se sazbou mimosmluvní odměny 4200 Kč za dva úkony právní služby [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu] a 600 Kč jako paušální náhradu výdajů s těmito úkony spojených [§ 13 odst. 3 advokátního tarifu]. Celkem tedy zástupci náleží 4800 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. ledna 2007

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu